

Vaatimukset

- unionin tuomioistuimen on todettava, että Yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut asetuksen (EY) N:o 883/2004⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se edellyttää, että lapsilisän tai verotuksesta tehtävän lapsivähennyksen hakijalla on oikeus asua Yhdistyneessä kuningaskunnassa
- Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää, että kun Yhdistynyt kuningaskunta edellyttää, että lapsilisän tai lapsivähennyksen hakijalla on oltava oikeus asua Yhdistyneessä kuningaskunnassa, jotta tätä kohdellaan maassa asuvana henkilönä, se on asettanut edellytyksen, jota asetuksessa (EY) N:o 883/2004 ei sallita.

Toissijaisesti komissio väittää, että asettaessaan sosiaaliturvaetuksien saamiselle edellytyksen, jonka sen omat kansalaiset automaattisesti täyttävät, Yhdistynyt kuningaskunta on luonut tilanteen, jossa muiden jäsenvaltioiden kansalaisia syrjitään välittömästi, ja se rikkoo siten asetuksen (EY) N:o 883/2004 4 artiklaa.

⁽¹⁾ Sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004 (EUVL L 166, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesgerichtshof (Saksa) on esittänyt 2.7.2014 – Marchon Germany GmbH v. Yvonne Karaszkiwicz

(Asia C-315/14)

(2014/C 329/04)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Vastaaja ja Revision-valittaja: Marchon Germany GmbH

Kantaja ja Revision-valittajan vastapuoli: Yvonne Karaszkiwicz

Ennakkoratkaisukysymys

Onko jäsenvaltioiden itsenäisiä kauppaedustajia koskevan lainsäädännön yhteensovittamisesta 18.12.1986 annetun neuvoston direktiivin 86/653/ETY⁽¹⁾ 17 artiklan 2 kohdan a alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa tulkittava siten, että sen kanssa ristiriidassa on sellaisen kansallisen oikeussäännön soveltaminen, jonka mukaan ”uudet asiakkaat” voivat olla myös sellaisia kauppaedustajan hankkimia asiakkaita, joilla on jo liikesuhteita päämiehen kanssa tämän tietystä tuotevalikoimasta myymien tuotteiden perusteella muttei sellaisten tuotteiden perusteella, joiden välittämisen yksinoikeudella päämies on antanut kauppaedustajan tehtäväksi?

⁽¹⁾ EYVL L 382, s. 17.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesfinanzhof (Saksa) on esittänyt 9.7.2014 – Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR v. Finanzamt Krefeld

(Asia C-332/14)

(2014/C 329/05)

Oikeudenkäyntikieli:saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesfinanzhof (Saksa)

Pääasian asianosaiset

Kantaja, valittaja ja valituksen vastapuoli: Wolfgang und Dr. Wilfried Rey Grundstücksgemeinschaft GbR

Vastaaja, valituksen vastapuoli ja valittaja: Finanzamt Krefeld

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Euroopan unionin tuomioistuin on todennut, että jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY⁽¹⁾ 17 artiklan 5 kohdan kolmatta alakohtaa on tulkittava siten, että jäsenvaltiot saavat sen nojalla säätää, että sekakäytössä olevan rakennuksen rakentamisen kaltaiseen tiettyyn liiketoimeen liittyviin ostoihin sisältyvän arvonlisäveron vähennyksen suhdeluvun laskemista varten jakoperusteena on käytettävä ensisijaisesti muuta jakoperustetta kuin jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 19 artiklan 1 kohdassa olevaa liikevaihtoon perustuvaa jakoperustetta edellyttäen, että valitulla menetelmällä taataan, että edellä mainittu vähennyksen suhdeluku määritetään tarkemmin (asia C-511/10, BLC Baumarkt, tuomio 8.11.2012 [EU:C:2012:689]).
  - a) Onko sekakäytössä olevan rakennuksen hankkimisen tai rakentamisen yhteydessä kertaluonteiset palvelujen hankinnat, joista suoritettavan veron määräytymisperuste kuuluu hankinta- tai valmistusmenoihin, luettava ostoihin sisältyvien vähennyskelpoisten verojen tarkemmaksi määrittämiseksi aluksi rakennuksen (verolliseen tai verottomaan) suunniteltuun käyttöön perustuviin liiketoimiin ja jaettava ainoastaan sen jälkeen jäljellä oleva ostoihin sisältyvä vero vähennykseen oikeuttaviin ja vähennykseen oikeuttamattomiin osiin pinta-alaan tai liikevaihtoon perustuvan jakoperusteen mukaan?
  - b) Pätevätkö Euroopan unionin tuomioistuimen asiassa C-511/10, BLC Baumarkt, 8.11.2012 antamassaan tuomiossa [EU:C:2012:689] vahvistamat periaatteet ja vastaus edelliseen kysymykseen myös silloin, kun kyseessä on sekakäytössä olevan rakennuksen käyttöä, huoltoa ja ylläpitoa koskevien kertaluonteisten palvelujen hankintoihin sisältyvä vero?
- 2) Onko jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 20 artiklaa tulkittava siten, että tämän säädöksen mukaista alun perin tehdyn vähennyksen oikaisua sovelletaan myös tilanteeseen, jossa verovelvollinen on jakanut sekakäytössä olevan rakennuksen rakentamiseen liittyvän ostoihin sisältyvän veron vähennykseen oikeuttaviin ja vähennykseen oikeuttamattomiin osiin jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 19 artiklan 1 kohdassa säädetyin ja kansallisen lainsäädännön mukaan sallitun liikevaihtoon perustuvan menetelmän mukaisesti ja jäsenvaltio on jälkikäteen oikaisulle varatun määräajan kuluessa säätänyt jonkin toisen jakoperusteen ensisijaiseksi?
- 3) Jos vastaus edelliseen kysymykseen on myöntävä: Estävätkö oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteet jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 20 artiklan soveltamisen, jos jäsenvaltio ei määrää edellä kuvatun kaltaisissa tapauksissa nimenomaisesti vähennyksen oikaisemisesta eikä anna siirtymäsäännöstä ja jos Bundesfinanzhof on tunnustanut, että verovelvollisen soveltama ostoihin sisältyvän veron jakaminen vähennykseen oikeuttaviin ja vähennykseen oikeuttamattomiin osiin liikevaihtoon perustuvan menetelmän mukaisesti on yleisesti asianmukainen?

⁽¹⁾ Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17.5.1977 annettu neuvoston kuudes direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Augstākā tiesa (Latvia) on esittänyt 17.7.2014 – SIA "Maxima Latvija" v. Konkurences padome

(Asia C-345/14)

(2014/C 329/06)

Oikeudenkäyntikieli: latvia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Augstākā tiesa